

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
᾽Ορθοδοξίας μας

*« Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, εἰδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατά Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν... »*

Ἡ Ἀποκρυφιστικὴ Προέλευσις τοῦ Πανθρησκειακοῦ Ὁράματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς»*

*Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου (Μ. Th.)*

ΣΕ ΠΟΛΛΟΥΣ καὶ ποικίλους χώρους γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἀνεκτικότητα, τὴν συμφιλίωση, τὴν συνεργασία καὶ τὴν προσφορά στὴν πρόοδο τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ποικιλόμορφη συνεργασία τῶν διαφόρων θρησκειῶν.

Ἀπὸ κοινωνιολογικῆς πλευρᾶς, ὁ λόγος αὐτὸς πηγάζει ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ θρησκεία, ὡς ἐνδοκοσμικὸ φαινόμενο πού εἶναι συνυφασμένο μὲ μιὰ ποικιλία κοινωνικῶν δομῶν, σχέσεων καὶ δράσεων, πολλὰς φορές ἔγινε ἀφορμὴ διαφόρων μορφῶν συγκρούσεων.

Συνέπεια αὐτῆς τῆς λογικῆς, ἀποτελεῖ ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι πρέπει ἡ θρησκευτικότητα νὰ χειραγωγηθεῖ καὶ νὰ καταστεῖ παράγοντας κοινωνικῆς εὐστάθειας.

* * *

Η ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗ αὐτὴ υἰοθετήθηκε ἀπὸ τὴν « Νέα Ἐποχὴ » ἢ « Ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου » πρόκειται περὶ ἐνὸς παγκόσμιου ἀπειλητικοῦ φαινομένου, ἀντίχριστου ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα, ἀποκρυφιστικοῦ ὡς πρὸς τὴν προέλευση καὶ πολυσύνθετου ὡς πρὸς τὴν διάρθρωση.

Ἡ « Νέα Ἐποχὴ » διαφημίζει τὴν ἰδική της « ἐποχὴ » ἀκριβῶς ὡς ἐποχὴ ἀρμονικῆς συμβίωσης τῶν θρησκειῶν ἀφ' ἐνὸς καὶ ὑπέρβασης τῶν προβλημάτων ἀφ' ἑτέρου καὶ στὸ θρησκευτικὸ πεδίο, τὰ

ὅποια δημιούργησε [δῆθεν] ἡ « Ἐποχὴ τοῦ Ἰχθύος », καθὼς κυριαρχοῦσε ὁ Χριστιανισμός.

“Οραμά της, ὅμως, καὶ τελικὸς στόχος της, εἶναι ἡ *πανθρησκεία*, ὡς μορφή δῆθεν ἐνότητας κατὰ τὸ *ὀλιστικὸ μοντέλο*, πὺ ἡ « Νέα Ἐποχὴ » διακηρύττει.

“Ὅλες οἱ θρησκείες, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ παραθρησκευτικὰ μορφώματα, σύμφωνα μὲ τὴν *νεοεποχίτικη* ἀντίληψη εἶναι ἰσότιμοι τρόποι προσέγγισης καὶ δρόμοι ἐναλλακτικῆς πρόσβασης πρὸς τὸν Θεό, πὺ βεβαίως δὲν εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ θείας Ἀποκαλύψεως.

Γιὰ τὴν « Νέα Ἐποχὴ » κάθε ἀντίληψη περὶ μοναδικότητας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, κάθε ἀντίληψη, πὺ δὲν κατανοεῖ ἰσοπεδωτικὰ καὶ ἐξισωτικὰ ὅλες τὶς πίστεις, θεωρεῖται φανατισμός, μισαλλοδοξία, παρωχημένη καὶ διχαστικὴ προσέγγιση.

Ἄναφέρουν χαρακτηριστικὰ Ἑλλήνες ἐκπρόσωποι τῆς « Νέας Ἐποχῆς », ὅτι

« κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς σύγκλισης τῶν πάντων ἐπὶ Γῆς, τὸ ζητούμενο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ ἀπόρριψη κάθε ἐτικέτας καὶ κάθε θεώρησης μιᾶς θρησκείας ἢ πνευματικῆς ἀγωγῆς ὡς μοναδικῆς ἢ ἔστω ἀνώτερης ».

(Περιοδ. « ZENOFI », τεῦχος 2, 1991, σελ. 52)

Ἡ *νεοεποχίτικη* αὐτὴ προσέγγιση καλλιεργεῖται σήμερα τεχνηέντως καὶ ἀπὸ πολλὰ Μ.Μ.Ε. καὶ ἀπὸ τοὺς λεγόμενους διαμορφωτὲς γνώμης, πὺ εἴτε τυγχάνουν ἀνυποψίαστοι γιὰ τὸ τί κρύβεται ἀπὸ πίσω, εἴτε τὸ φρόνημά τους ἔχει διαβρωθεῖ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς « Νέας Ἐποχῆς ».

* * *

ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ἐρωτήσῃ ποιά εἶναι ἡ πηγὴ προέλευσης αὐτῶν τῶν *νεοεποχίτικων* ἀντιλήψεων καὶ πὺ θεμελιώνονται, ἡ ἀπάντησις εἶναι δυστυχῶς, ὁ *ἀποκρυφισμός*.

Ἄς δοῦμε κάποιες χαρακτηριστικὲς μαρτυρίες.

• **Ἡ πρώτη**, προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀποκρυφιστικὸ σύστημα τῆς *Θεοσοφίας*. Ἡ *Θεοσοφία*

« εὐρίσκει ὅτι εἰς τὴν βάσιν των, τὴν οὐσίαν των, ὅλαι αἱ θρησκείαι κρύπτουσι τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν, παρουσια-

ζομένην ὑπὸ διαφόρους μορφάς, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ λαοῦ πρὸς ὃν ἀποτείνονται ».

(Π.Π. Χατζηπέτρος, *Θεοσοφία*, Μ.Ε.Ε., τόμ. 12/1930, σελ. 530)

Στὰ ἴδια πλαίσια κινεῖται καὶ ὁ Γάλλος Θεοσοφιστὴς Th. Pascal, ὅταν ὁμιλεῖ γιὰ τὴν

« ἀπόδειξιν τῆς πνευματικῆς ἐνότητος πασῶν τῶν θρησκευτῶν ».

(Βλ. Th. Pascal, Α.Β.Γ. τῆς Θεοσοφίας, 1925, σελ. 19)

Στὸ ἴδιο μῆκος κύματος, ἀναφέρει ἓνα ἐλληνικὸ *νεοεποχίτικο* ἔντυπο:

« Ἡ Ἀλήθεια, ἂν καὶ ἴδια πάντα, δόθηκε μὲ διαφορετικὸ μανδύα, κάθε φορὰ ἀπὸ ἄλλη ὄψη, ἀνάλογα μὲ τὸ χρόνο καὶ τὸν τόπο ».

(Περιοδ. « ΔΩΡΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ », τ. 13, 2004)

Ἡ *θεοσοφικὴ* αὐτὴ ἀντίληψη ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὸ θεμέλιο, πάνω στὸ ὁποῖο προσπαθεῖ νὰ οἰκοδομηθεῖ τὸ *πανθρησκευτικὸ* ὄραμα τῆς « Νέας Ἐποχῆς » καὶ ταυτοχρόνως χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπιχείρημα, γιὰ τὴν ἐξισωτικὴν θεώρηση ὅλων τῶν θρησκευτῶν.

• **Ἡ δευτέρα** μαρτυρία προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀννὶ Μπεζάντ, τὴν γυναῖκα ποὺ διαδέχθηκε τὸν σύζυγο τῆς Ἑλενας Μπλαβάτσκου στὴν προεδρία τῆς *Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας*.

Κατὰ τὶς ἀποκρυφιστικὲς δοξασίες τῆς *Θεοσοφίας*, ὑπάρχει μιὰ ἀπόκρυφη *Παγκόσμια Πνευματικὴ Ἱεραρχία*, ποὺ καθοδηγεῖ τὸν κόσμο ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν διαφορῶν ἱστορικῶν καὶ πνευματικῶν συγκυριῶν. Ἡ Ἱεραρχία αὐτὴ ἔχει ὀρίσει ἓναν εἰδικὸ *ὑπέριστα Ἐκπαιδευτὴ*, ὁ ὁποῖος – πάντα κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς Μπεζάντ –

« ἔχει ἐπίσης τὸ μέγα καθῆκον, ὅταν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου νὰ ἐπαναφαίνηται ἐκάστοτε ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ νέαν θρησκείαν, νὰ κρούσῃ νέον τόνον, μέχρι οὔ ὅλοι ὁμοῦ συναπαρτίσουν τὴν μεγαλοπρεπῆ θρησκευτικὴν συγχορδία τῆς ἡμετέρας ἀνθρωπότητος, ποικίλην ἀλλ' ἄρμονικὴν, μὲ διαφορετικούς τόνους ἀποτελοῦσαν μίαν ὑπέροχον συνολικὴν ἄρμονίαν ».

(Annie Besant, Πρὸς τὴν Μύσιν, 1930, σελ. 96)

• **Ἡ τρίτη** καὶ πλέον χαρακτηριστικὴ μαρτυρία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγγλίδα ἀποκρυφίστρια Ἀλίκη Μπέιλν. Οἱ ὅπαδοι τῆς « Νέας Ἐποχῆς » ἀναφέρονται μὲ ἰδιαίτερο θαυμασμὸ στὸ ὄνομά της καὶ τὶς ιδέες της.

Ἡ Μπέιλν ἰσχυρίζονταν, ὅτι ὅλες οἱ ἀπόψεις της προέρχονταν ἀπὸ τὴν καθοδήγηση καὶ τὶς ὑπαγορεύσεις μιᾶς *πνευματικῆς ὀντότητας-δασκάλου*, πὺ ὀνομάζονταν Τζβὰλ Κούλ. Τῆς παρουσιάστηκε μὲ ἀνθρώπινη μορφή καὶ τῆς εἶπε ὅτι ἦταν ἐνσάρκωση ἐνὸς θιβετιανοῦ Λάμα.

Ἡ ὀντότητα αὐτή, ὁ Τζβὰλ Κούλ, λέγει ἡ Μπέιλν, τῆς φανέρωσε ὅτι ἡ *Πλανητικὴ Ἱεραρχία*,

« εἶχε ἀναλάβει μιὰ ἀποστολὴ σὲ πολιτικὸ ἐπίπεδο, νὰ φέρει τὴν διεθνή συνεργασία καὶ τὴν οἰκονομικὴ σύνθεση. Στὸ κῶρο τῆς θρησκείας, νὰ καλλιεργήσῃ τὴν πνευματικὴ συνείδηση καὶ ἓνα εἶδος παγκόσμιας θρησκείας. Στὸν τομέα τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ψυχολογίας, σκοπὸς τοὺς ἦταν νὰ διευρύνουν τὴν ἀνθρώπινη συνείδηση, τὴν γνώση καὶ τὶς ἀνθρώπινες ἱκανότητες, γενικότερα. (...) Τὰ σχέδια αὐτὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἰδεαλιστικά, ἀλλὰ ὄχι ἀνέφικτα ».

(Βλ. Εἰρήνη Νταλίκωβ - Μάικ Μπούθ, Αὔρα-Σῶμα, 2000, σελ. 299)

Νομίζουμε, ὅτι ἡ μαρτυρία τῆς Μπέιλν εἶναι ἐξόχως σαφὴς καὶ ρεαλιστικὴ σχετικὰ μὲ τὴν ἀποκρυφιστικὴ προέλευση τοῦ *πανθρησκειακοῦ δράματος* τῆς « Νέας Ἐποχῆς ». Ὁ *ἀποκρυφισμὸς* εἶναι ἔκδηλος στὴν προέλευση, στὰ γνωρίσματα καὶ στὶς δοξασίες τῆς « Νέας Ἐποχῆς ».

* * *

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ Χριστιανὸς, ἐν προκειμένῳ, βρίσκεται ἀπέναντι σὲ ἓνα ἀντιχριστιανικὸ λαβυρινθῶδες φάσμα ὁμάδων καὶ ἀντιλήψεων, τὸ ὁποῖο μὲ μεθοδικὲς ἐνέργειες προσπαθεῖ νὰ ἀλλοιώσῃ τὸ φρόνημά του.

Κάθε λόγος, πὺ ἀναφέρεται στὴ μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ θείας Ἀποκαλύψεως, κάθε τοποθέτηση, πὺ ἀρνεῖται νὰ σμικρύνῃ ἢ νὰ ἐξισώσῃ τὴν Ἐκκλησία, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν ὁποιαδήποτε πίστη, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς θιασῶτες τῆς « Νέας Ἐποχῆς », ὡς δῆθεν φανατισμὸς, ὡς μισαλλοδοξία, ὡς παρωχημένη καὶ δικαστικὴ προσέγγιση.

Μπροστὰ σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴς μεθοδεύσεις, ὑπάρχει μία μόνο ἀπάντησις· εἶναι ὁ λόγος-προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Ἀντιοχεί-
ας πρὸς τὸν Ἅγιο Πολύκαρπο Σμύρνης:

«Στῆθι ἐδραῖος ὡς ἄκμων τυπτόμενος. Μεγάλου ἐ-
στὶν ἀθλητοῦ τὸ δέρεσθαι καὶ νικᾶν»·

(Πρὸς Πολύκαρπον, 3)

ἢ ἀπόλυτη πιστότητα σὲ ὅσα

«οἱ Προφῆται εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκ-
κλησία παρέλαβε καὶ οἱ Διδάσκαλοι ἐδογμάτισαν».

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1619/18.11.2005, σελ. 1 καὶ 5. Ἐπιμέλ.
ἡμετ.